

M. G. LEONARD I SAM SEDGMAN

MISTERIS AL TREN

Perill al pas de
l'Home Mort

Estrella Polar

M. G. LEONARD
I SAM SEDGMAN

MISTERIS AL TREN

PERILL AL PAS
DE L'HOME MORT

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Danger at Dead Man's Pass*
© M. G. Leonard i Sam Sedgman, 2021
© de la traducció: Anna Puente i Llucà, 2022
© Il·lustració de la coberta: Fernando Vicente
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Publicat per primera vegada en anglès el 2021
per Macmillan Children's Books, una divisió de
Macmillan Publishers International Limited

Primera edició: setembre del 2022
ISBN: 978-84-1389-348-8
Dipòsit legal: B. 12.660-2022
Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

Arriba una carta

En Hal i en Ben van ser els últims de sortir del vestidor després de l'entrenament de futbol amb l'equip de l'escola. El mal temps no els en lliurava i, malgrat que la pluja incessant dels darrers dies finalment havia parat aquella mateixa tarda, el camp continuava entollat i fangós. El vent gèlid de març havia fuetejat les cames nues dels nens i els havia convertit els dits en caramells. Feia tant de fred que en Hal amb prou feines havia pogut veure la pilota per culpa del baf que li sortia de la boca. Congelats i plens de blaus després d'un partit marcat per les entrades als contrincants, als dos nens no els feia gaire gràcia tornar a sortir a l'exterior. S'havien quedat fent el ronso al vestidor càlid, recreant l'entrenament i fent-se la punyeta, fins que s'havien adonat que estaven sols i que es feia tard.

—Hauríem d'anar passant —va dir en Hal—. La meva mare començarà a patir, si no torno a casa aviat. —I va agafar la seva bossa.

Quan ja s'allunyaven de l'edifici de l'escola, en Ben va agafar el braç d'en Hal per obligar-lo a aturar-se.

—Qui és? —va xiuxiuejar, assenyalant la silueta fosca d'un home en la penombra, just a l'altra banda de la tanca de l'escola. Estava envoltat de boira, esperant.

A en Hal se li va entraravessar la respiració. Va reconèi-

xer de seguida aquella figura alta amb abric fosc de mariner. L'havia dibuixat incomptables vegades.

—Oncle Nat! —va cridar, i va arrencar a córrer en direcció a la tanca—. Què hi fas, aquí?

—He vingut a veure't. —En Nathaniel Bradshaw va obrir els braços i va abraçar el seu nebot.

—Ets l'oncle d'en Hal? —va preguntar en Ben, escrutant-lo amb interès—. El periodista de viatges que se l'emporta a viure aventures amb tren?

—Sí, és ell. —En Hal va fer un somriure orgullós—. Oncle Nat, et presento en Ben. Recordes que te n'he parlat?

—Ja ho crec. Ets el jovenet que té debilitat per la Sierra Knight, l'actriu de cine.

Encantat pel fet que l'oncle Nat el conegués, i alhora avergonyit per l'esment del seu amor platònic, en Ben va obrir la boca, però no li va sortir ni una paraula.

—Em pensava que no vindries fins diumenge de Pasqua —va dir en Hal, frisós per saber com era que el seu oncle s'havia avançat més d'una setmana.

—Aquest matí ens ha arribat una carta —va dir l'oncle Nat com si res, amb una veu que contradeia la seva expressió lúgubre. Llavors es va treure un sobre de l'abric i el va lliurar a en Hal—. Un vell amic necessita la nostra ajuda.

—S'endurà en Hal a viure una altra aventura, senyor Bradshaw? —va preguntar en Ben.

—Depèn de què consideris una aventura.

Castell Kratzenstein
Wernigerode
Saxònia-Anhalt
Alemanya

Nathaniel Bradshaw
The Old Rectory
Lincolnshire
Anglaterra

23 de març

Lieber Nathaniel.

Com estàs? Espero que bé.

Fa uns quants dies es va produir un fet estrany i inquietant que em va empènyer a escriure't per fer-te una petició inusual.

Us demano ajuda a tu i el teu nebot Harrison, i és que ja no sé de qui em puc refiar. L'assumpte implica la família de la banda de la meva esposa Alma, els Kratzenstein. Són una gent que es van fer tan rics i poderosos com polèmics gràcies al negoci de la construcció de xarxes ferroviàries i locomotores. Però fa tres dies, l'Alexander Kratzenstein, el cosí de la meva esposa, va morir sobtadament a la residència familiar de la serralada del Harz.

Seguint els esdeveniments inexplicables que envolten la mort de l'Alexander han ressorgit uns rumors cada cop més estesos sobre una antiga maledicció familiar. El metge ens va assegurar que la mort havia estat per causes naturals, un atac de cor, però jo vaig veure l'expressió al rostre de l'Alexander. Estava desfigurada pel terror. Em penso que va morir de por. S'ha vist una figura fantasmagòrica a la muntanya. I a primera hora d'aquest matí, l'oncle de l'Alma ha jurat que havia vist una bruixa palplantada al pas de l'Home Mort, el tram de vies que transcorre més enllà de la casa.

Estic segur que la meua ratolineta, l'Alma, pateix per les vides dels nostres fills, l'Oliver i el vostre amic Milo, perquè es diu que la maledicció recau sobre els homes Kratzenstein. Jo no crec en supersticions, però alguna cosa sinistra passa al castell Kratzenstein. A més a més, després d'una recerca exhaustiva, sembla que el testament de l'Alexander ha desaparegut.

L'única esperança que tinc és convèncer-vos a tu i a en Harrison perquè dilluns que ve assistiu al funeral fent-vos passar per parents llunyans. Vull que feu el que millor sabeu fer: investigar successos estranys i descobrir la veritat que amaguen.

Les preguntes se us deuen acumular, i és normal. Us adjunto dos bitllets de l'Eurostar que sortirà de l'estació de Saint Pancras de Londres, i us convido a dinar demà amb mi a París, a Le Train Bleu de l'estació de Lió, on us podré respondre a tots els dubtes que tingueu. Porteu una bossa amb roba per viatjar fins a Berlín, i no esmenteu el tema a ningú.

Mit herzlichen Grüßen,

Baró Wolfgang Essenbach

—Demà? —va fer en Hal, alçant la mirada.

—Sí. Hem d'agafar el tren cap a Londres... —l'oncle Nat es va arromangar la màniga de la jaqueta i va donar un cop d'ull a un dels tres rellotges de polsera que duia lligats al canell— d'aquí a una hora i nou minuts, exactament.

—O sigui que és cert —va xiuxiuejar en Ben—. Porta sis rellotges.

—La Bev m'ha dit que avui era l'últim dia d'escola abans de les vacances de Setmana Santa.

—La mare em deixa venir amb tu? —En Hal no se'n sabia avenir. La seva mare s'havia amoïnat molt quan ha-

via sentit que en el darrer viatge amb tren hi havia hagut un assassinat.

—No és que hagi fet salts d'alegria, però he argumentat que ni tu ni jo vam tenir res a veure amb el robatori, ni amb el segrest, ni amb l'assassinat dels darrers viatges. —L'oncle Nat va fer un somriure penedit—. Els delictes de les altres persones no haurien d'impedir que veiessis món.

—Li has ensenyat la carta?

L'oncle Nat es va empènyer les ulleres de carei cap amunt del nas i va fer una llambregada a en Ben, que se'ls escoltava fent uns ulls com unes taronges. Llavors va respondre, triant les paraules amb molta cura:

—Li he dit que el baró és un vell amic nostre que ens ha convidat a anar a Alemanya, i que té una maqueta meravellosa d'una xarxa ferroviària que segur que t'encantarà. La Bev m'ha dit que, amb la condició que tornis abans de dilluns de Pasqua i el nostre viatge no involucri assassinats, pots venir. T'està fent la bossa ara mateix.

—Ah, sí? —En Hal va notar un pessigolleig incòmode al pit. No li agradava amagar coses a la seva mare.

—Hal —va dir l'oncle Nat en to amable—, en tots els anys que fa que conec el baró, mai m'ha demanat ajuda. He... he pensat que voldries venir, com a mínim fins a París. Però si prefereixes quedar-te, ho entendre. Iestic segur que el baró també.

En Ben mirava l'oncle Nat i en Hal alternativament.

En Hal va clavar la vista a la carta que tenia a les mans. Una mort misteriosa. Una maledicció. Un testament desaparegut. Fer-se passar per un familiar llunyà. Va notar com se li accelerava el cor. Va tornar la carta a l'oncle Nat. Havia pres una decisió.

—És clar que vull venir.

—Que hi ha hagut algun crim? —va preguntar en Ben, tan encuriosit que semblava que esclataria.

—No, un crim no. Un succés misteriós —va respondre l'oncle Nat.

—I nosaltres el resoldrem. —En Hal va mirar el seu oncle—. Oi?

—I tant —hi va coincidir l'oncle Nat.

—Tant de bo m'hi pogués apuntar —va dir en Ben.

—Podries ser el nostre ajudant sobre el terreny —va dir l'oncle Nat.

—De debò? Genial! Què he de fer?

—Fingeix que tot va bé i no diguis ni mitja paraula a ningú sobre aquesta conversa —va dir l'oncle Nat, molt seriós.

—Fet. Podeu confiar en mi.

En Hal va riure.

—Quan torni t'ho explicaré tot —li va prometre.

—Val més que sigui així.

—Hem de marxar. —L'oncle Nat va posar una mà sobre l'espatlla d'en Hal—. No tenim gaire temps. Hem d'agafar el tren. Anem a buscar les teves coses i a acomiadar-nos de ta mare. —Llavors va desviar la vista cap a en Ben i va tornar a mirar en Hal—. Recordeu, aquest viatge és per veure la maqueta de trens d'un vell amic, i res més.

—Entesos —van respondre en Hal i en Ben a la vegada.